



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. D.**, zastoupen JUDr. Vlastimilem Hůlou, advokátem, se sídlem Chvatěruby 153, Kralupy nad Vltavou, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti výkazu nedoplatků Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 5. 2000, č. j. 1808/00, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2006, č. j. 12 Ca 90/2006 - 26,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá výše označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému výkazu nedoplatků vydanému Pražskou správou sociálního zabezpečení.

Stěžovatel v kasační stížnosti konstatoval, že ji podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v ní namítl, že výkaz nedoplatků byl vydán neoprávněně, neboť pojistné bylo uhrazeno a výkazem nedoplatků mělo být předepsáno pouze penále. Stěžovatel dále poukázal na to, že žalovaná neřešila jeho námítky, ani se s nimi nijak nevypořádala. Stěžovatel namítl, že pohledávka pojistného byla převedena ze stěžovatele na jiný subjekt na základě obchodního zákoníku jako platného právního předpisu. Městský soud v Praze se dle tvrzení stěžovatele nevypořádal s otázkou, zda byl výkaz nedoplatků vydán po právu a důvodně, a žalobu odmítl účelově. Stěžovatel tvrdil, že neměl důvod ve lhůtě dvou měsíců podávat žalobu, neboť v té době ještě nebyly žalovanou vypořádány jím vznesené námítky.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, které je totožné s vyjádřením k žalobě, žalovaná uvedla, že dle ustanovení § 104g zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 30. 9. 2000, mohla příslušná okresní správa sociálního zabezpečení předepsat k úhradě dlužné částky na pojistném a penále také výkazem nedoplatků. Dle vyjádření žalované byl dluh na pojistném a penále vyčíslen ze skutečností, které sám stěžovatel uvedl, a to i do výše stanoveného penále. Žalovaná dále uvedla, že dle tehdy platné právní úpravy nebylo možné do výkazu nedoplatků podat odvolání, resp. námitky, neboť tento titul nepodléhal žádnému odvolacímu řízení, a to ani přezkumnému řízení dle tehdy platné právní úpravy. Žalovaná namítla, že příslušná okresní správa sociálního zabezpečení není subjektem, který by při tzv. převodu pohledávek mohl automaticky převádět pohledávky na jiný subjekt, neboť takový postup by byl v rozporu s příslušnými ustanoveními zvláštních předpisů pro oblast sociálního zabezpečení. Námitky proti výkazu nedoplatků nemohl dle žalované stěžovatel podat, neboť tento institut byl do zákona č. 582/1991 Sb. zaveden až s účinností od roku 2004; dle platné právní úpravy v roce 1997 – 1999 bylo možno podat námitky dle ustanovení § 76 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, jen v rámci vedeného exekučního řízení, a to jen námitky směřující do jednotlivých fází exekučního řízení.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, stěžovatel podal dne 24. 5. 2006 k poštovní přepravě žalobu proti výkazu nedoplatků ze dne 22. 5. 2000, č. j. 1808/00, kterým Pražská správa sociálního zabezpečení předepsala stěžovateli k úhradě dlužnou částku ve výši 1 589 230 Kč dle stavu účtu ke dni 31. 12. 1997. Stěžovatel žádal zrušení výkazu nedoplatků a zastavení exekučního řízení, které bylo na základě vykonatelného výkazu nedoplatků nařízeno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 č. j. 13 Nc 33853/2004 - 4 ze dne 17. 12. 2004. Z exekučního příkazu sp. zn. 046 Ex 148/05 - 19 ze dne 30. 6. 2005, jehož kopii stěžovatel přiložil k žalobě, vyplývá, že výkaz nedoplatků byl stěžovateli doručen dne 25. 5. 2000.

Napadeným rozhodnutím Městský soud v Praze žalobu odmítl pro opožděnost dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V odůvodnění uvedl, že žaloba směřuje proti pravomocnému a vykonatelnému výkazu nedoplatků, který byl žalobci doručen dne 25. 5. 2000, a že lhůta dvou měsíců k podání žaloby již uplynula.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížností je napadeno usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, z povahy věci jsou tedy stěžovatelova tvrzení podřaditelná pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nerozhodl-li krajský soud ve věci samé, ale žalobu odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nepřísluší ani Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se v řízení o kasační stížnosti jinými důvody uvedenými stěžovatelem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 43/2003 - 38 ze dne 22. 1. 2004, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Soud rozhodující ve správním soudnictvím usnesením odmítne žalobu, jestliže je podle soudního řádu správního podána opožděně (§ 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). Dle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo

žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Pražská správa sociálního zabezpečení vydala dne 22. 5. 2000 výkaz nedoplatků č. j. 1808/00, kterým byla předepsána dlužná částka na pojistném a penále v celkové výši 1 589 230 Kč dle stavu ke dni 31. 12. 1997. Výkaz nedoplatků byl vydán na základě ustanovení § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění platném v době vydání výkazu nedoplatků. Z kopie exekučního příkazu založeného v soudním spise vyplývá, že výkaz nedoplatků byl stěžovateli doručen dne 25. 5. 2000 a tento den se stal vykonatelným (§ 104g odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2003). Stěžovatel samotné doručení výkazu nedoplatků nijak nerozporoval.

Dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2003 nebyly proti výkazu nedoplatků přípustné opravné prostředky ve správním řízení, stěžovatel jej však mohl napadnout přímo žalobou ve správním soudnictví (§ 244 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád /dále jen „o. s. ř.“, ve znění účinném do 31. 12. 2002). Dle ustanovení § 250b o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, musela být žaloba podána do dvou měsíců od doručení výkazu nedoplatků.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že neměl důvod podávat ve lhůtě dvou měsíců žalobu, neboť v té době ještě nebyly žalovanou vypořádány námitky vznesené stěžovatelem proti výkazu nedoplatků. K této námitce je však třeba uvést, že institut námitek byl do úpravy týkající se výkazu nedoplatků včleněn až s účinností od 1. 1. 2004 zákonem č. 424/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Dle zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003, tak nemohly mít námitky podané stěžovatelem vliv na běh zákonné lhůty k podání žaloby ve správním soudnictví dle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002.

Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s právním závěrem Městského soudu v Praze, že žaloba proti výkazu nedoplatků ze dne 22. 5. 2000, č. j. 1808/00, byla podána opožděně. S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud stěžovatelem tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, námitky stěžovatele neshledal důvodnými a kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

